

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 33 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รัก ธรรมทูตคนหนึ่งทำงานในดินแดนห่างไกลแถบภาคเหนือของอินเดีย ท่านมีครุคำสอนคู่ใจสองคน วันหนึ่งท่านถูกเรียกกลับประเทศอย่างกะทันหันเนื่องจากอธิการเจ้าคณะเสียชีวิต ครุคำสอนทั้งสองรู้สึกเศร้าใจมาก เมื่อทราบที่ท่านอาจต้องจากพวกเขาไปเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตาม ก่อนออกเดินทางธรรมทูตคนนั้นได้ให้หนังสือ พระวรสารแก่พวกเขาคนละเล่มพร้อมกับพูดว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกท่านต้องการเพื่อการดำเนินชีวิตอยู่ที่นี้ หนังสือเล่มนี้จะเป็นเสมือนครูผู้นำทางพวกท่าน ถ้าพวกท่านปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระอาจารย์เจ้าที่ได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้อย่างดี พวกท่านไม่จำเป็นต้องมีเราคอยชี้แนะพวกท่านอีกต่อไป” ครุคำสอนทั้งสอง สัญญาว่าธรรมทูตคนนั้นว่าพวกเขาจะหมั่นศึกษาหนังสือที่ท่านมอบให้ด้วยความอุตสาหะและพากเพียร จากนั้น พวกเขาแต่ละคนนำหนังสือพระวรสารกลับบ้านอย่างกระตือรือร้นและทะนุถนอม

ทันทีที่ครุคำสอนคนแรกกลับถึงบ้าน เขาริบเอาหนังสือมาทำเป็นปกหนังสือและสร้างหิ้งวางไว้กลางบ้าน เพื่อให้เกียรติและแสดงความเคารพต่อหนังสือศักดิ์สิทธิ์เล่มนี้ ก่อนออกจากบ้านและเมื่อกลับมาถึงบ้านเขาจะมาที่หิ้งนี้ ก่อนเสมอเพื่อวอนขอพระพรและขอบพระคุณพระเจ้า เขาแทบจะไม่ได้เปิดหนังสือเล่มนี้เลย นานๆ ทีเขาจะหยิบมาอ่านครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีบางสิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้นในบ้าน เขาจึงเปิดหนังสือเพื่อค้นหาถ้อยคำที่ช่วยปลอบโยนใจเขาและสมาชิกในครอบครัว บางครั้งเมื่อมีแขกมาเยือน เขาจะหยิบหนังสือมาให้แขกได้ชมพร้อมกับบอคว่าเขาเป็นเจ้าของหนังสือที่ทรงคุณค่ามากที่สุดในโลก แต่น่าเสียดายที่เขา มองข้ามสิ่งที่สำคัญที่สุด นั่นคือ เขาลืมคำสัญญาที่ได้ให้กับธรรมทูตที่เขารักและเคารพว่า เขาจะหมั่นศึกษาและนำเอาพระวาจาที่ได้รับการบันทึกไว้ในนั้นมาดำเนินชีวิต

ส่วนครุคำสอนคนที่สอง ระหว่างที่ท่านนำหนังสือพระวรสารกลับบ้าน เขาถูกขอร้องให้ช่วยดับไฟที่กำลังไหม้บ้านของเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ด้วยความรีบร้อนเขาได้วางหนังสือเล่มนั้นไว้และลืมไปเลย จนกระทั่งไฟดับเขาจึงนึกขึ้นได้ และพยายามมองหามันถูกวางไว้ที่ไหน แต่สุดท้ายเขาไม่พบเพราะมันถูกไฟเผาไปแล้ว เขารู้สึกเสียใจมากกับการสูญเสียครั้งนี้ เมื่อธรรมทูตยังอยู่กับเขา ท่านสอนเขาหลายอย่างจากหนังสือเล่มนี้และเขาพยายามนำเอาสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ไปดำเนินชีวิต เขาชอบและใฝ่ฝันอยากจะเป็นเจ้าของหนังสือเล่มนี้มาก แต่เมื่อความฝันของเขากลายเป็นความจริง เขากลับต้องสูญเสียมันไปอย่างไม่ตั้งใจ เขาคิดในใจว่าเขาจะบอกธรรมทูตคนนั้นอย่างไรดีเมื่อท่านกลับมา? เมื่อกลับมาถึงบ้าน เขาพยายามคิดทบทวนถึงเนื้อหาพระวรสาร เขาจำได้บ้าง ลืมไปบ้าง เขารายละเอียดของพระดำรัสของพระเยซูเจ้าไม่ได้ จำได้เพียงแก่นแท้และจิตตารมณ์โดยรวมเท่านั้น สุดท้าย เขานึกถึงคำพูดของธรรมทูตที่เคยบอกเขาว่าหนังสือเล่มนี้บรรจุสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตและสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับดำเนินชีวิต เขาจึงตัดสินใจดำเนินชีวิตตามจิตตารมณ์นี้ ดังนั้น เมื่อเขาเผชิญหน้ากับปัญหาหรืออุปสรรคในชีวิต เขาจะถามตัวเองก่อนเสมอว่าหนังสือพระวรสารพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ คำตอบที่เขาได้จากส่วนลึกของหัวใจคือ ท่านจะต้องทำสิ่งที่ถูกต้องและดีที่สุด ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าเขาไม่มีโอกาสอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างละเอียด แต่มันก็มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของเขาเป็นอย่างมาก มันทำให้เขาเข้มแข็ง ในยามที่เขาารู้สึกอ่อนแอ เป็นแรงบันดาลใจในการทำงานและในทุกกิจการที่เขาทำเพื่อช่วยเหลือคนอื่น

หลายครั้งเขารู้สึกละอายใจที่ไม่ได้ทำสิ่งที่เขาควรทำ บางครั้งเขารู้สึกว่าจิตตารมณ์ของพระวรสารกำลังแทงใจดำของเขา อย่างไรก็ตาม เขารับฟังมันด้วยความเต็มใจและพยายามปฏิบัติตามอย่างดีที่สุด เขาเข้าถึงแก่นแท้ของหนังสือที่หายไป นั่นคือ พระวรสารมีไว้เพื่อดำเนินชีวิต ถ้ามันไม่ถูกนำมาดำเนินชีวิต มันจะไม่มีค่าอะไรมากนักและคงไม่ต่างจากเมล็ดข้าวที่ไม่ได้นำมาปลูก ทั้งไร้เฉยๆ และไม่เกิดผลอะไร เพื่อนบ้านของเขาหลายคนแปลกใจมากในแนวทางการดำเนินชีวิตของเขาและถามเขาว่าเขาเอาความเข้มแข็ง ความหวัง และแรงบันดาลใจเหล่านั้นมาจากไหน? คำตอบของเขาเหมือนกันทุกครั้ง นั่นคือ มาจากพระวรสาร เมื่อพวกเขาขอดูหนังสือดังกล่าว เขาก็ตอบว่าเขาไม่สามารถให้ดูได้ เพราะมันอยู่ในใจของเขาแล้วเวลานี้

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงสัญญากับเราแต่ละคนว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พระวาจาของพระองค์จะคงอยู่กับเราตลอดไป **“ฟ้าดินจะสูญสิ้นไป แต่วาจาของเราจะไม่สูญสิ้นไปเลย”** (มก 13:31) พระวรสารเป็นหนังสือคู่มือและแรงบันดาลใจในการดำเนินชีวิตสำหรับคริสตชนทุกคน ดังนั้น เราควรคุ้นเคยกับสิ่งที่หนังสือเล่มนี้บอกด้วยการอ่าน รำพึงภาวนา หรืออย่างน้อยด้วยการฟังอย่างตั้งใจในพิธีมิสซา จริงอยู่ ฟ้าดินจะต้องสูญสิ้นไป นั่นคือ วาระสุดท้ายหรือวันสิ้นพิภพจะมาถึงสักวันหนึ่ง แต่วันและเวลาที่แน่นอนไม่มีใครรู้ **“นอกจากพระบิดาเพียงพระองค์เดียว”** (มก 13:32) เมื่อไม่มีใครรู้ เราก็ไม่ควรใส่ใจในคำทำนายของบรรดาหมอดูหรือประกาศกเท็จทั้งหลายและกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนักเกินเหตุ อันที่จริง ความจริงเกี่ยวกับวาระสุดท้ายควรทำให้เรามีความหวังมากกว่าความหวาดกลัว นี่เป็นท่าทีที่ถูกต้องของคริสตชน จำไว้เสมอว่าพระเจ้าทรงสร้างเราแต่ละคนขึ้นมาเพื่อความรอดพ้น ไม่ใช่เพื่อการลงโทษ ความรักและพระเมตตาของพระองค์เป็นแก่นแท้ของชาวดีที่พระเยซูเจ้าทรงสอน พระเยซูเจ้าตรัสว่า เราควรดำเนินชีวิตประหนึ่งว่าวาระสุดท้ายกำลังจะมาถึง แต่พระองค์ทรงบอกด้วยว่าเราควรรอคอยช่วงเวลาดังกล่าวประหนึ่งนักโทษและทาสที่เฝ้าคอยวันแห่งอิสรภาพของพวกเขา

พี่น้องที่รัก พระวาจาของพระเยซูเจ้าที่ได้รับการบันทึกไว้ในพระวรสารและส่งผ่านมาถึงเราผ่านทางพระศาสนจักรเพียงพอที่จะนำเราไปสู่ความรอดพ้นหรือชีวิตนิรันดร์ ถ้าเรานำพระวาจาเหล่านั้นมาดำเนินชีวิตอย่างจริงจังและให้พวกมันเป็นแรงบันดาลใจในทุกกิจการที่เราทำ เมื่อเราอ่านและฟังอย่างตั้งใจ เราจะพบแสงสว่างและความหวังที่เราไม่สามารถพบได้ในที่อื่น ยิ่งกว่านั้น ถ้าเราปฏิบัติตามพระวาจาเหล่านั้น เราจะกลายเป็นแสงสว่างที่สามารถช่วยคนที่อยู่ในเงามืดได้พบหนทางไปสู่บ้านพระบิดาเจ้าสวรรค์ด้วยเช่นกัน

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน